

We komen regelmatig een granaatappelboom tegen maar op dit ogenblik draagt de boom nog geen vruchten. Granaatappels groeien niet aan bomen maar aan struiken die tot 6 meter hoog

kunnen worden. Granaatappels zijn oorspronkelijk afkomstig uit Perzië en worden al eeuwenlang gekweekt rond de Middellandse Zee, het Midden-Oosten, Afganistan, India en de Kaukasus. De vrucht is heel sappig en bevat grote cellen zoals een citrusvrucht, maar in elke cel zit een pitje van ongeveer 3 mm groot. Om de pitjes zit een soort gelei, zoals om de pitjes van een tomaat.

Bovendien bevat de vrucht van de granaatappel veel vellen. Omdat de vellen niet lekker smaken, vereist het eten van de vrucht het zorgvuldig pellen van elke cel. Bij rijpe vruchten is

het vruchtvlees donkerrood. De schil is erg stevig en leerachtig. De vrucht kan wel uitgeperst worden, al gaat daarbij veel vruchtvlees verloren.

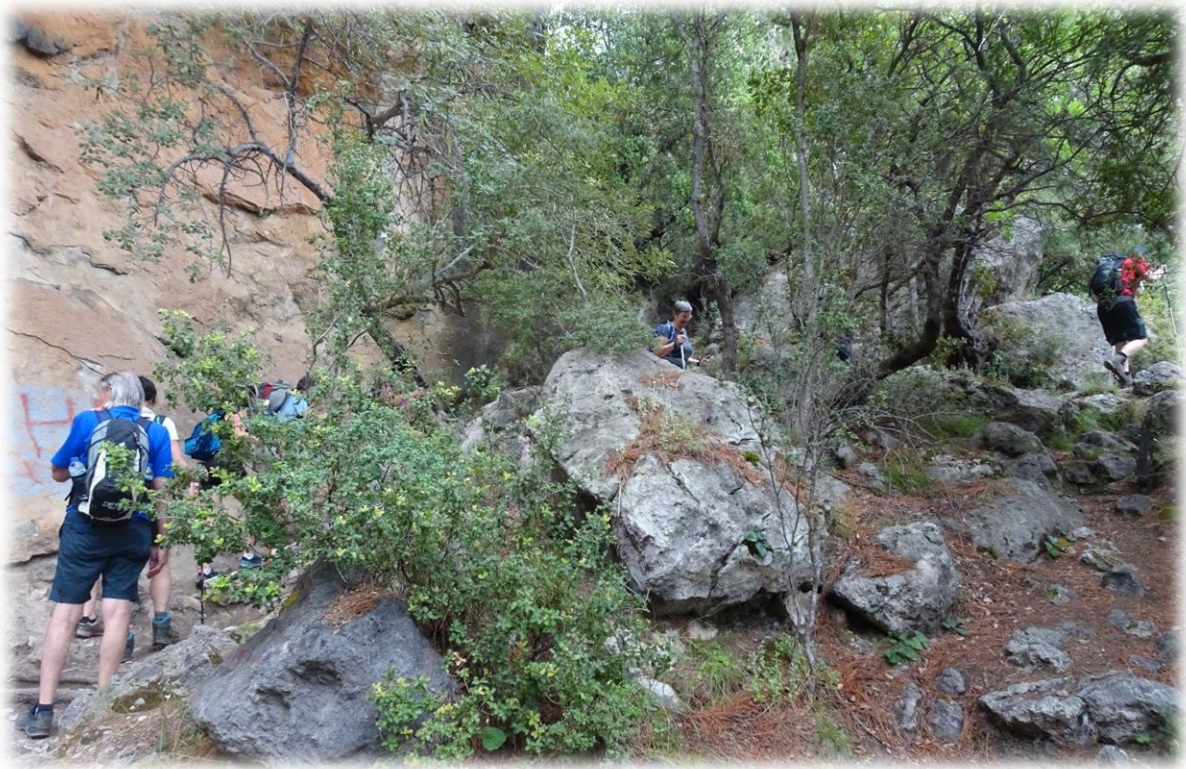

Het sap van de granaatappel vormde oorspronkelijk de basis voor grenadine. Grenadine is lange tijd de algemene benaming voor allerlei siroopen geweest, zoals limonadesiroop dat nu

is. Het is tegenwoordig een soort limonadesiroop die wordt gebruikt in cocktails, zoals in tequila sunrise en wordt grenadine niet meer gemaakt van granaatappelsap, maar is het een mengsel van andere vruchten.

Granaatappels staan symbool voor vruchtbaarheid vanwege hun vele zaden, maar ook voor de dood vanwege de rode kleur van het binnenste van de vrucht. De eerste afbeeldingen van de

granaatappelboom zijn gevonden op grafschilderingen van de Egyptenaren van 2500 voor Christus. Streken die naar de granaatappel zijn genoemd zijn het Spaanse Granada en het Caraïbische eiland Grenada.

De vrucht staat dan ook in het stadswapen van Granada, maar de vrucht op de vlag van Grenada is een nootmuskaat en geen granaatappel. Ook de handgranaat is naar de

granaatappel genoemd, vooral vanwege de vorm, maar ook omdat de zaden om je heen schieten als de vrucht op de grond valt.

Een steenmannetje wordt wel gebruikt om een pad of de top van een heuvel te markeren. In het verleden zouden reizigers die onherbergzame gebieden doorkruisten, de gewoonte hebben

gehad om onderweg stenen op te rapen en toe te voegen aan het eerstkomende steenmannetje dat ze tegenkwamen.

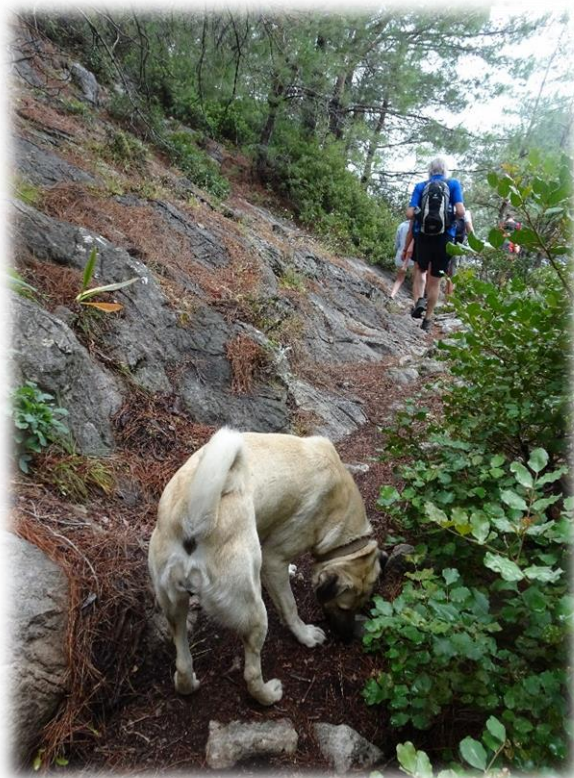

Een plaatselijke dame heeft enkele olijfbomen gesnoeid. Het snoeihout wordt meegenomen naar huis om een houtvuur te maken om op te koken.

We hebben een tijdje het gezelschap gekregen van een hond. Even kreeg deze hond ook nog het gezelschap van een tweede hond maar kort daarna hebben beide honden ons verlaten.

De johannesbroodboom is een plant uit de vlinderbloemenfamilie. De soort komt voornamelijk voor in het Middellandse Zeegebied. De plant staat bekend om de hoge

voedingswaarde van de peulen, die johannesbrood worden genoemd. Een veelgebruikt product van de johannesbroodboom is het johannesbroodpitmeel. Een ander product van de johannesbroodboom is carobepoeder. Dat wordt verkregen door de geroosterde peulen te vermalen en kan dienen als alternatief voor cacao. Op Kreta wordt het ook verwerkt tot thee.

Omdat het gewicht van de zaden van deze boom vrijwel constant is - te weten 0,2 g - werden ze gebruikt als gewichtjes bij precisiemetingen (van bijvoorbeeld diamanten). Het woord

karaat zou afgeleid kunnen zijn van het Oudgriekse woord keration wat vrucht van de johannesbroodboom betekent.

Na onze wandeling brengen we een bezoek aan de archeologische site van Xanthos, de

hoofdstad van het oude Lycië, bekend om zijn grafmonumenten en overblijfselen van een Romeins theater. De stad staat op de werelderfgoedlijst van Unesco.

In het zuidwesten in Turkije aan de rivier Xanthos ligt de Lycische stad Xanthos. De stad is gesticht door de Lyciërs, maar rond 1215 v.Chr. wordt de stad door de Hettieten veroverd en

in 545 v.Chr. door de Perzen. In 333 v. Chr. veroverd Alexander de Grote de stad. De stad kwam onder Romeinse invloed vanaf het jaar 168 v.Chr., maar bleef onafhankelijk en werd een van belangrijkste Lycische steden. Uiteindelijk lijft keizer Nero de stad in en de stad blijft tot in de Byzantijnse tijd bewoond. Uit de Byzantijnse periode zijn een basiliek en een klooster bekend.

Na onze wandeling nemen we een verfrissende duik in het zwembad van het hotel.

Donderdag 25 mei 2023

Van : Delikkemer
Naar : Patara
Afstand : 12 km
Stijgen : 100 m
Dalen : 300 m
Duur : 5 uur

Het aquaduct van Patara werd gebouwd tijdens het bewind van Claudius en gerenoveerd/deels herbouwd onder Vespasianus na een aardbeving. Het vervoerde water uit bronnen nabij het

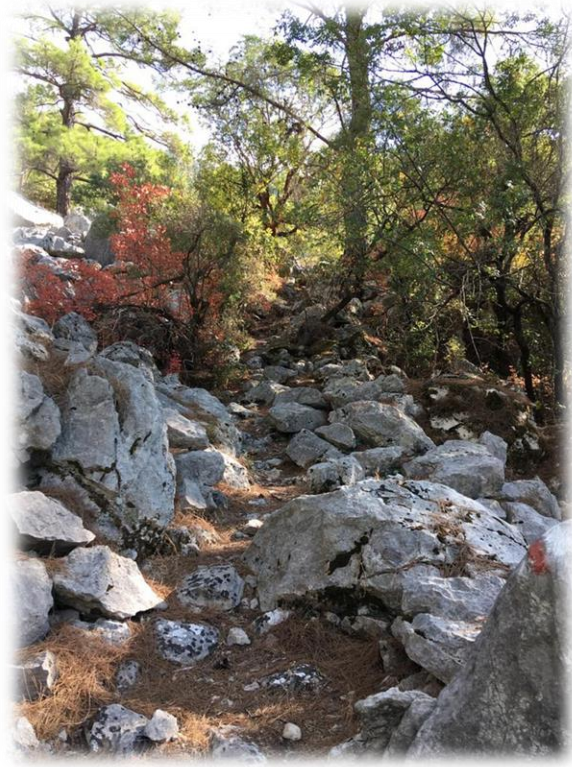
dorp Islamlar op 680 m boven zeeniveau over een afstand van 22,5 km naar Patara op 50 m boven zeeniveau. Het aquaduct omvat vijf bruggen en een stuk onder druk staande leiding, een omgekeerde sifon die plaatselijk bekend staat als Delikkemer. Er lijken minstens twee fasen te zijn in de ontwikkeling van het aquaduct.

Af en toe komen we een moerbeiboom tegen. De smaak van de vruchten van de zwarte moerbeï (van nature voorkomend in Zuidwest-Azië) en de rode moerbeï (van nature

voorkomend in oostelijk Noord-Amerika) worden het meest gewaardeerd. De vruchten van de witte moerbeï, een Oost-Aziatische soort die op grote schaal is genaturaliseerd in stedelijke gebieden in oostelijk Noord-Amerika, hebben een andere smaak, die soms wordt gekarakteriseerd als smaakloos.

De rode moerbeï had aan het begin van de twintigste eeuw ook een relatief grote verspreiding in West-Europese siertuinen. Ze worden verwerkt in gebak en wijnen. Ook is er jam van te maken. De bast wordt gebruikt om er papier mee te maken. De bladeren van de witte moerbeï zijn van economisch belang omdat ze het enige voedsel zijn van de zijderups, die

wordt gekweekt ten behoeve van de zijdeproductie. De buxusmot wordt ook aangetroffen op de bladeren van de moerbeï.

Patara is een oude stad in Lycië. De stad zou zijn gesticht door Patarus, een zoon van Apollo. Patara is tevens de geboorteplaats van Sint-Nicolaas. Patara was een belangrijke handelsstad

in de oudheid. Het is niet bekend wanneer de stad precies werd gesticht. . De nederzetting genoot van een natuurlijke haven.

De haven is inmiddels verzand en dichtgegroeid. Het theater heeft een omvang van 80 meter en het aantal zitplaatsen is verdeeld over 30 rijen. Buiten de stad zijn vele sarcofagen te vinden en binnen de stadsmuren resten van sculpturen, een thermen, tempels, altaren, voetstukken en wegen.

Patara was een van de belangrijkste steden van Lycië. In het jaar 333 v.Chr. viel de stad in handen van Alexander de Grote, waarna het een speelbal werd van zijn generaals, de Diadochen. Daarna werd het Romeins. De stad werd via een aquaduct van water voorzien.

Volgens het Nieuwe Testament deden de apostelen Paulus en Lucas de stad aan om van boot te veranderen. De stad werd al zeer vroeg christelijk. Na oorlogen tussen de Seltsjoeken en de Byzantijnen werd de stad in de 11e eeuw verlaten.

Over een kasseiwegje gaan we naar het zandstrand van Patara. Het is één van de langste stranden van Turkije (22 km) en onderdeel van een nationaal park. Het strand wordt weleens

het rustigste en een van de mooiste stranden van Turkije genoemd. Het kent een rijk vogelleven en is de nestplaats voor de bedreigde Caretta Caretta schildpad (ook wel de Middellandse zeeschildpad genoemd).

Deze gele peperplant zou wel eens de Hot Chili Yellow kunnen zijn. Het is de pittigste peper met een Scovillewaarde van 20.000 tot 30.000. De plant wordt zo'n 40 cm hoog.

Vrijdag 26 mei 2023

Van : Kilicli
Naar : Aperlai
Afstand : 8 km
Stijgen : 100 m
Dalen : 400 m
Duur : 5 uur

